

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Tyr. 65, wo C. Badham in einem neuerdings an Dindorf gerichteten Schreiben das richtige ὑπὸ γ' ἐνδόντα hergestellt hat.

Leipzig.

Heinrich Hirzel.

Coniectanea in Euripidem.

Phoen. v. 185 sqq.:

ὃδ' ἐστίν, αἰχμαλώτιδας
ὃς δορὶ Θηβαίᾳς Μυκηνησίῃν
Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνᾳ,
Ποσειδάνοις Ἀμνμωνίοις
ὑδασί, δονλείαν περιβαλὼν;*)

Prudenter Nauckius: 'δώσειν pendet ab verbo dicendi, quod nescimus quo loco exciderit'. Valekenarius quidem docet verborum dicendi frequentem esse ellipsin, inprimis autem illam convenire Antigona propter magniloquum Capanei tumorem indignanti, quibus plausum tulit Klotzii ad infinitivos historicos Latinorum provocantis, at par exemplum neuter proferre potuit, atque in his exemplis opus est, non praeceptis. Itaque conicio:

Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνᾳ,
Ποσειδάνοις Ἀμνμωνίοις,
ἡ ὑδάσε, δονλείαν περιβαλὼν;

Neptunii Amymonii sunt incolae Λερναίας τριαίνης, quem locum fuisse R. Vngerus in Thebanis paradoxis Vol. I p. 193 ostendit, posterius Nymphae Amymonae e Neptuni concubitu cf. scholl. ad vs. 127, et profecto incolae aptius Neptunii dicuntur, quam aquae Neptuniae Amymoniae, quod sensit scholiasta qui annotat λείπει ὁ καί, καὶ εἰσὶ τὰ κτητικὰ ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων· ἔν' ἣ, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμνμώνης. De metro adi Herm. Elem. p. 750 sqq.

Iam huic loco plures subiungam, quibus aequè verbum restitutum medelam afferet.

Hel. 375 sqq.:

ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ, Διὸς
ἃ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις,
ὥς πολὺ ματρὸς ἐμᾶς ἔλαχες πλέον,
ἃ μορφᾷ Θηρῶν λαχνογυίων
ὁμματι λάβρω σχῆμα λεαίνης
ἔξαλλᾶξας ἄχρα λύπης.

*) Textum et versuum numeros affero ex altera editione Aug. Nauckii.

Vltimi versus, qui hucusque omnes criticorum conatus eluserunt, facillimo negotio ita sanandi sunt:

ἃ μορφᾷ Θηρῶν λαχνογυίων
ὄμματι λάβρω σχῆμα ᾠέαινες,
ἐξαλλάξας ἄχρεα λήπης.

Communi enim fama, quam praeter alios Ovidius egregie expressit Met. II, 477 sqq., Callisto in ursam mutata est neque in leaenam quae propter iubam deficientem vix θῆρ λαχνόγυιος dici posset,

Mens antiqua tamen facta quoque mansit in ursae;
Adsiduoque suos gemitu testata dolores,
Qualescunque manus ad coelum et sidera tollit:
Ingratumque Iovem, nequeat cum dicere, sentit.

Nec vero ὄνυχι γένυν ἐδευσε φοινίαισι πλαγαῖς (347), sed ut natura ursina tulit faciei voraci laevigabat habitum unguibus.

Rursus in Oresta 496 sqq.:

ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον
πληγείς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπαὶ κάρᾳ,
αἰσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ,
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὀσίαν διώκοντ' ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα,

quisque sentit Hermannī ὑπαὶ pro ὑπὲρ librorum locum nondum in integrum restituisse, imo omnem caedis descriptionem hic a patris persona abhorrere, insuper sequentem versum sic parentheseos loco adiectum mirum quantum languere. Emendo igitur

πληγείς θυγατρὸς, τῆς ἐμῆς ὑπὲρ ῥ' ἀρᾶς
αἰσχιστον ἔργον. οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ.

Nam his Tyndareus Menelai opprobrio obloquitur: ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν, ac sequentia puncto rectius discernuntur quam commate.

Heracl. 763 sqq.:

κακὸν δ', ὃ πόλις, εἰ ξένους
ἐκτῆρας παραδώσομεν
κελεύσμασιν ἄργους.

Sic Nauckius textum dedit, qui Matthiae praeeunte Reiskii et Musgravii coniecturam recepit, certam medelam recte desiderat. Nam quod Hermannus Par. E lectionem κελύσιμον ἄργος agnovit et vertit 'imperandi licentiam habens Argos malum est' exquisitum quidem loquendi genus explicari poterit iis quae Lobeckius ad Soph. Ai. 634 praecepit, sed interiecta sententia obstat. Communis librorum lectio καὶ λεύσιμον ἄργος, qua fretus propono:

κακὸν δ', ὃ πόλις, εἰ ξένοις
 ἱκτῆρας παραδώσομεν
 καὶ νεύσομεν ἀργῶς,

i. e. si peregrinis supplices trademus et ignave concedemus, quod verbum potentiorum proprium optime in Athenienses adversus Mycenae quadrabit.

Nec probare possum quod Nauckius Cycl. 68 suum inventum οὐ δινεύματα Νυμφῶν in textum recepit pro οὐ Νύσσα μετὰ Νυμφῶν librorum, equidem potius illud Νύσσα in verbum νύσσει corrigo coll. 43 et 60—62.

Hel. 179 sqq.:

κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ
 ἔτυχον ἑλικά τ' ἀνὰ χλόαν
 φοίνικας ἁλίου πέπλους
 αὐγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσέαις
 θάλπουσ' ἀμφί τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν.

Graviter corrupti loci et sententiae et metro consulere mihi videor, si deleto ἔτυχον versus 180 ultimum muto in:

θάλπον ἀμφί τ' ἣν δόνακος ἔρνεσιν,

itemque gravius etiam laborantis Amphitruonis orationis Herc. fur. 1054 sqq.:

οὐκ ἀρεμαῖα θοῆνον αἰῶξετ', ὃ γέροντες;
 μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλάσας [ἀπολεῖ πόλιν,]
 ἀπὸ δὲ πατέρα μέλαθρά τε καταρρήξει.

si muto:

μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀποδῆ πόλιν,
 ἀποδῆ πατέρα μέλαθρά τε καταρρήξει,

i. e. ne expergefactus vinculis solutis alliget (ad columnam 1011) civitatem, alliget patrem aedesque deiiciat, Simso alter, qui sic tria milia Philistaeorum stravit.

Iph. Taur. 452 sqq.:

καὶ γὰρ δνείρασι συμβαίην
 δόμοις πόλει τε πατρὶά,
 τερπνῶν ὕμνων ἀπόλαυσιν
 κοινὰν χάριν ὄλβω.

Non Hermanni ὕπνων pro ὕμνων locum emendat, at infinitivus κοινῶν pro κοινὰν.

Iph. Aul. 1338 sq.:

ΙΦ. ὃ τεκοῦσα μήτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας.

ΚΑ. τὸν γε τῆς θεᾶς παῖδα, τέκνον, ᾧ σὺ δεῦρ' ἐλήλυθας.

In responso matris aperte, quo et γε ducit, imperativus aufigitur virgini imperatus deficit, quem restituo hisce:

τὸν γε θεᾶς θέασαι, τέκνον, ᾧ σὺ δεῦρ' ἐλήλυθας.

Nomen θεᾶς hunc absorpsit atque αἰ residuum in παῖδα mu-

tatum est, quum B τὸν τε τῆς θεᾶς Ἀχιλλέα, τέκνον, ᾧ δεῦρ' ἐλήλυθας offerat.

Huic Cyclopis locum adiciere iuvat 511 sqq.:

καλὸν ὄμμασιν δεδορκῶς
καλὸς ἐκπερᾷ μελάθρων.
*** φιλεῖ τις ἡμᾶς.
λύχνα δ' ἀμμένει δάια σὸν
χρόα χῶς τέρεινα νύμφα
δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων.

Tum enim pari ratione lacunam expleo adverbio λάθριον, clam, praecedente μελάθρων commotus, tum inepta δάια σὸν emendo in participium δολῶσων, siquidem δολοῦν proprium verbum est de faciei corporisque pigmentis, cf. et Soph. Phil. 129.

Rursus in Andromacha 476 sq.:

τεκτόνουν θ' ὕμνοι ἐργάταιν δυοῖν
ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν,

participium τεκόντοιν θ' ὕμνον ἐργάταιν δυοῖν Nauckii suspicionem ἄθ' ὕμνων τεκτόνουν (vel ἐργάταιν) δυοῖν πικρὰν irritam reddet, cf. Suppl. 180; atque in Helena 871 sq.:

νόμον δὲ τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι πάλιν
ἐφέστιον φλόγ' εἰς δόμους κομίζετε,

participium νόμον δ' ἐπόμενον corriget insulsum νόμον δὲ τὸν ἐμὸν, nempe ipsius Theonoe officio famulae fungi nequeunt.

Denique Rhés. 438:

οὐχ ὥς σὺ κομπεῖς τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας,
οὐδ' ἐν ζαχρίσοις δώμασιν κοιμώμενος,

modo sequens vs. 442 τλᾶς cuique persuadebit, hic quoque pro corrupto τὰς reponendum esse τλᾶς ironice dictum: ingentes meos haustus sustinens, coll. 419 et Hom. Il. 18, 433. Postremo participio lacunam explebo Troad. 1239:

XO. *** ἐνεπε, τίνα θροεῖς αὐδᾶν;

Libri Ἑκάβη σὰς praebent, unde Hermannus θαρσήσας' elicit; similis credo illi ΕΚΑΒΗCΑC est ΕΚΧΡΗCΑC, ἐκ-χρήσας' i. e. sufficiens, quia choro ante Hecuba nil dixerat nisi ὃ φίλταται γυναικες.

Contraria vice verba interdum aliis orationis partibus cedant necesse est, quo refero:

Heracl. 243 sqq.:

εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμόν, οὐκ ἐλευθέραν
οἴκεϊν δοκήσω γαῖαν Ἀργείοις δ' ὀκνῶ
ικέτας προδοῦναι καὶ τὰδ' ἀγχόνῃς πέλας.

Quisque videt hic scribendum esse:

οὐκ ἐλευθέραν

οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνη
 ἰκέτας προδοῦναι.

El. 307 sq.:

αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους,
 ἢ γυμνὸν ἔξω σῶμα καὶ στερήσομαι.

Iterum nemo negabit hic ἔξω in adverbium ἔξω mutandum esse eodem sensu adhibitum quo ἔξω τὴν χεῖρα ἔχων λέγειν Aesch. 1, 23, nam ad σῶμα στερῆσομαι conferas Hel. 95 φασγάνῳ βίον στερεῖς.

Rhes. 250 sq.:

ἔστι Φρυγῶν τις ἔστιν ἄλκιμος·
 ἐνὶ δὲ Θράσος ἐν αἰχμῇ· ποτὶ Μυσῶν, ὃς ἐμὰν
 συμμαχίαν ἀτίζει.

Obscurae orationi aliquam lucem adspargere mihi videor ἐνὶ ἐνὶ corrigens:

ἐνὶ δὲ Θράσος ἐν αἰχμῇ ποτὶ Μυσῶν, ὃς κτλ.

ut unus Mysus multis Phrygibus opponatur, praesertim quum Mysi Graecis contentui fuerint, cf. Plat. Gorg. 521, c εἰ σοὶ Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν.

In Helena 1051 Menelaus uxori ipsius mortem publicaturae respondet:

κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγειν,
 ἔτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.

Aperte corruptum λέγειν in λῖγεῖ emendandum est, quo bene figurata ab initio oratio continuatur.

Agmen claudat Herc. fur. 177 sqq.:

Διὸς κεραυνὸν δ' ἠρόμην τέθριππά τε,
 ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασι
 Γίγασσι, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη,
 τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε·

Nauckius ἐν οἷσι συμβὰς pro ἐν οἷς βεβηκὼς proponit; mihi sequentia suadent βέβηλος pro βεβηκὼς, i. e. contaminatus sanguine Terrae natorum.

(Continuabuntur.)

Thoruniae.

Otto Goram.

3u Theofrit.

An Prof. D. Ribbeck*).

In Deinen Theofriteischen Studien, lieber Freund, in diesem Museum XVII S. 543 ff., hast Du eines früheren Aufsatzes von mir verschiedentlich gedacht, meine späteren Bemerkungen aber im Museum XV S. 451 ff. aus Vergesslichkeit übergangen. Ich erlaube mir sie kurz theils zu wiederholen, theils zu vertheidigen.

*) Diese und die folgende Miscelle sind selbstverständlich ganz unabhängig von einander geschrieben und eingekendet. D. R.